

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Tevhid ve Vahdet

Hamd Allaha, salat ve selem efendimiz Hz. Muhammede, onun ailesine, arkadaşlarına ve onu dost edinenlere olsun.

-Bunların arkasından gelenler şöyle derler: Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla; kalplerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma! Rabbimiz! Şüphesiz ki sen çok şefkatli, çok merhametlisin! - (Haşr, 10)

İslam'ın en önemli kavramlarından biri olan "Tevhid" ("vahid, tevahhade,tevahhuden" –bir, biricik, yegan olmak- kelimesinden türetilmiş olup tefil babından masdardır ve şeriksiz olan Yüce Allah'ın birliğini ifade eder. Mana bakımından Kur'an'ın değişik yerlerinde yaklaşık olarak 60 ayette açıkça ifade edilmektedir), Kur'an ve Sünnet'te açıkça zikredilmezse bile konusu, özellikleri ve etkisi bakımından Kur'an ve Sünnet'in, İnsanoğlu'nun ve hatta evrenin var oluş amacıdır.

Hz. Adem'den başlayarak Hz. Peygamber'de (a.s) sonlanan risaletin biricik gayesi Allah'tan başka ilah olmadığı inancını yeryüzüne tesis etmekten ibarettir. "Tevhidle" birlikte Allah ve insan arasında kurulan ibadet bağı, insanın Allah'la olan ilişkisini düzenlerken, aynı zamanda Allah'a iman eden insanlar arasında "Vahdet" bağına kurarak, Müslümanlar arasındaki, adaleti, kardeşliği ve hukuku tanzim eder."Allah'tan başka ilah yoktur" inancı, "Allah vardır" inancını kapsamakla kalmaz aynı zamanda onu "İlah olarak sadece Allah vardır" inancıyla özelleştirir, yani başka ilahlarla beraber zihinlerde var olan Allah inancını tümünden reddeder ve bu inancı batıl görür.

Kur'an ve Sünnet, Allah'ın varlığını değil Allah'tan başka ilah olmadığını ortaya koyar. Yani Kuran'ın konusu, materyalizm inancıyla ortadan kaldırılmaya çalışılan Allah'ın varlığını ispat etmeye çalışmaktan çok, şirk diniyle tahrif edilmeye çalışılan Allah'ın birliğini yani tevhidi korur ve onu diğer bütün inançlardan soyutlayarak sadece onun hak olabileceğini ispatlar. Bir başka deyişle İslam dini, felsefeden ayrı olarak ilahın varlığı yerine zorunlu olarak ezelden beri var olan ilahın tekliğini ortaya koyar.

"Tevhid" toplumu, "**Hayır biz hakkı bâtılın tepesine indiririz de o, beynini paramparça eder, bir de bakarsın ki –batıl- o anda yok olup gitmiştir**" (Enbiya, 18) ayeti ışığında ve hakikati gereğince zamanın büyük şirk ve küfür toplumlarına meydan okumuş ve onları dize getirmişti. Şüphesiz burada hakkın sahip olduğu güç, Müslümanların maddi anlamda sahip olduğu potansiyel güçleri olmaktan ziyade onların inançlarına kaynaklık eden tevhidin kendisiydi ki onlar "Tevhid" sayesinde Allah'ın etrafında yekvücut birleşmiş ve batıl karşısında sarsılmaz bir yumruk oluvermişlerdi.

Özetle "Tevhid" namazı, zekâtı, hac veya diğer ibadetleri Allah'ın rızası için ikame edilmesini emrederken aşağıdaki kıssada olduğu gibi sevginin de, nefretin de düşmanlığın da Allah için yapılmasını gerektirir;

Allah'ü Teala Hz. Musa'ya Sordu;

Ya Musa benim için ne işledin?

Ya Rabbi, senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, zikrettim.

Ya Musa, kıldığın namazlar, seni Cennete kavuşturacak yoldur, kulluk vazifendir. Oruçların, seni Cehennemden korur. Verdiğin zekâtlar, kıyamette, sana gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında, sana ışıktır. Bunların faydası sanadır.

Benim için ne yaptın?

Ya Rabbi senin için olan ameli bana bildir

Dostlarımı benim için sevdin mi, düşmanlarıma benim için düşmanlık ettin mi? (Gazali)

Müslümanlar kin, nefret ve düşmanlık konusunda kalplerinde büyük bir potansiyelle sahip olduklarına inanıyor ve bu potansiyelin dışarıya aktarılmadığı sürece kendilerini ruhsal buhranlara sokacağını düşünüyorlarsa, kardeşleri dışında düşmanlık ve nefretlerine muhatap olacak başka insanların da var olduklarını gözden kaçırmamalıdır.

" ALLAH, hükmedenlerin en iyisidir." (Araf, 87)

